

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 5: VÄLKOMMEN TILLBAKA, COGO

Som väntat, den enorma påfrestningen var brutal, även för Jan Cogo och hans cyborginplantat till trots. Att resa i Crowbältet var ingen lekstuga. Korta stunder var inget problem men när tiden gick över ett dygn eller ännu mer började den otroligt höga hastigheten bli outhärdligt, även för den allra starkaste.

Hela hans kropp skakade, hans mun var snustorr, det började bli att svårare att andas normalt trots att han behöll hjälmen på hela tiden. Han hade redan rest längre i Crowbältet än vad han någonsin hade gjort tidigare utan avbrott. Men Cogo kände att han snabbt närmade sig en gräns som det inte var klokt för honom att kliva över, hans hjärta bultade allt för kraftigt och snabbt. Precis som i hans dagdrömmar hade han velat resa hela de 30 000 ljusåren utan avbrott men han kände att det skulle inte fungera. Det var bättre att komma fram lite senare än beräknat än att komma fram död, trots allt. Starcrow gick ur sin superfart och motorerna saktade ner till den vanliga hastigheten.

Cogo drog ett djupt andetag som hans lungor högt uppskattade. Det gladdde honom att den yrsel han kände inte var så kraftig som han först hade förväntat sig. Hans puls var dock fortfarande allt för hög men det skulle snart bli bättre om någon minut om han bara tog det lugnt en stund. Han hade inte korsat gränsen, hans liv var inte i fara.

- ”Var är jag någonstans?” frågade han sig själv och kollade med färddatorn. När han fick sin position lokaliserad blev han tvungen att känna sig lite stolt ändå. Han hade faktiskt nått utkanten av Great Kings solsystem.

- ”Nästan framme,” konstaterade han och tittade ut i den oändliga rymden utanför. Det var fortfarande omöjligt att se själva Great King härifrån men det fanns andra planeter betydligt närmare och en del gick att se mycket tydligt. Cogo var dock inte ett dugg intresserad av dessa närliggande himlakroppar. Det var bara hans slutliga mål som spelade någon roll. Under hela resan hade han funderat och grubblat över det som Doktor Kitty hade berättat om den plötsliga och obegripliga brytningen av kommunikationen. Vad hade orsakat detta stopp? Vad väntade honom när han kom fram? Skulle Great King fortfarande vara och se ut som när han hade lämnat planeten bakom sig för ett år sedan? Det var svårt att inte oroa sig. Men Cogo försökte ändå att hålla huvudet kallt. Om han inte tänkte positivt skulle han bli utom sig av oro och han skulle inte längre kunna tänka klart alls. Och hur skulle han då kunna hjälpa henne?

- ”Jag tror ni mår bra, Prinsessa. Jag kommer till er snart. Måste bara vila lite...”

Hans längtan till henne och hans plikt att beskydda henne till trots, hans kropp hade fått uthärda för mycket i Crowbältet och han var tvungen att ta en paus för att kunna återhämta sig. Cogo lutade sig tillbaka i sätet en stund och slöt ögonen. Hela tiden, som han alltid hade sedan de hade träffats, hade han hennes vackra ansikte på näthinnan. Auroras skönhet fick inte bara hans hjärta att bulta, den hade alltid en lugnande effekt på honom också.

Det dröjde dock ingen lång stund förrän en inkommande signal störde honom i hans välbehövda vila. Cogo öppnade ögonen igen och lutade sig fram. Vad underligt. Det var någon som försökte kontakta honom. Men vem skulle göra det här ute? Vem visste ens att han var här? Signalen kom inte från Jorden så det kunde inte vara Kitty eller Dodge. Nej, signalens ursprung verkade komma ifrån hans närhet.

- "Vem kan det vara här ute?"

Misstänksam men också nyfiken bestämde Cogo sig för att svara. Det var enda sättet att få reda på vad det var frågan om. Skärmen framför honom började lysa.

- "Cogo? Är du där?"

Cogo tappade nästan hakan. Den ljuvligaste röst som han kunde så väl frågade efter honom. Och han såg henne klart och tydligt på skärmen. Ändå kunde han inte tro det.

- "Prinsessa..? Prinsessan Aurora? Är det ni?"

Hon log glatt och tacksamt mot honom.

- "Javisst."

Hon bar sin moderna, senaste rymduniform som hon hade fått av Doktor Kitty när de skulle ta itu med Satan Golga och hans muterade hantlangare. Galaxbumerangen prydde hennes rosa hjälm vid hennes panna. Och omgivningen runt omkring henne var mycket välbekant, hon kontaktade honom ifrån cockpit ombord på Queen Cosmos. Men det enda som Cogo kunde fästa blicken vid var Prinsessans blå ögon.

- "Jag är så glad att du är här," fortsatte hon lättad. - "Jag var inte säker på om du skulle komma hit."

Den första förvåningen släppte honom äntligen ur sitt grepp.

- "Har ni bekymmer, Prinsessa?" frågade han oroligt. - "Varifrån anropar ni?"

Han förstod fortfarande inte riktigt vad som hände men det måste finnas en anledning till varför hon kontaktade honom.

- "Det är ingen fara, Cogo. Jag mår bra," försäkrade Aurora. - "Och jag är glad att jag lyckades kontakta dig innan du nådde Great King. Jag är nämligen på en planet i närheten av din position."

- "Jaså? Vad gör ni här ute?"

Det verkade som om ju mer han fick veta desto mer förbryllad blev han.

- "Kom ner till mig så ska jag berätta," bad hon. - "Jag skickar koordinaterna nu."

Hennes position var på en av de närliggande planeterna, en klass M planet. Hon var nära! Mycket närmare än vad Cogo först hade trott. Spänningen steg inom honom. Men likaså gjorde hans nervositet. Han skulle verkligen få träffa Prinsessan Aurora igen!

- "Okej. Jag kommer omedelbart, Prinsessa."

*****

Auroras hjärta bultade hårt med stor förväntan men också med lite lätt nervositet. Den ljumna eftermiddagsvinden grep försiktigt tag i hennes långa, blonda hår medan hon höjde blicken mot skyn. Hennes förväntan ökade när hon kunde se Starcrows konturer med blotta ögat och när det lilla skeppet sjönk hastigt men säkert ner mot henne. Det skulle inte bli något problem för honom att landa här, marken var stabil och ängen intill

den närliggande skogen där hon hade parkerat Queen Cosmos hade mer än väl plats för flera lika stora skepp till och definitivt tillräckligt med plats för Cogo att landa med sin Starcrow var som helst i närheten om han nu valde att inte landa i sin gamla hangar. Ett år hade passerat men det kändes som en evighet sedan hon senast hade sett Cogo. En evighet som hade fått Aurora att inse hur mycket hon hade saknat honom. En saknad som hade varit betydligt svårare att bära än vad hon någonsin hade kunnat förutspå.

Prinsessan väntade redan på honom utanför Queen Cosmos när han satte ner Starcrow på marken bara meter ifrån henne. Cogo stängde av motorerna, öppnade luckan till cockpit och tog av sig hjälmen. Han försökte svälja sin nervositet som satt som en klump i halsen på honom men det var i det närmsta omöjligt eftersom hans mun och hals var så torra efter den långa resan. Hon väntade på honom tålmodigt borta vid Cosmos. Så mycket var så likt de dagdrömmar som han hade haft om denna stund, men ändå var allting annorlunda. Till skillnad ifrån hans fantasier så hade han nu ingen kontroll över situationen, vad som helst kunde hända. De uppmaningar som han hade fått av Professor Dodge att säga till Aurora hur han verkligen kände för henne kändes väldigt fjärran och orealistiska just nu. Både armar och ben skakade när Cogo klev ur skeppet och satte ner fötterna i det mjuka gräset men detta berodde inte längre på en eftereffekt av att resa länge i Crowbältet.

Hans andning var lugn men djup. Han kunde inte slita blicken ifrån henne. En enorm lättnad föll över honom i denna stund. Aurora såg precis ut att vara så som när han sist hade sett henne. Och hon var i säkerhet. Ingenting var viktigare än det.

- "Cogo..."

Hon började sakta gå närmare honom. Själv förmådde han sig knappt att röra sig, varenda muskel verkade paralyserad. Drömde han nu igen? Eller var detta verkligen verklighet den här gången?

- "Prinsessan."

Hans tunga verkade i alla fall inte ha upphört att fungera.

- "Tack för att du kom hit," sa hon och bemötte honom med ett varmt leende. Ett leende som Cogo inte kunde låta bli att besvara.

- "Det är väl klart att jag kommer till er när ni behöver mig."

Om hon bara visste hur mycket han verkligen menade de där orden! För det var verkligen så mycket mer än bara ord ifrån hans sida. *Om* hon bara visste!

- "Jo, jag vet. Men det var ett tag sedan vi sågs."

Medan hon kom närmare honom lade Aurora märke till hur onaturligt mörk Cogo verkade vara runt ögonen. Och det var inte allt. Något var verkligen inte så som det brukade vara med honom, inte så som hon mindes honom. Vissa saker var svåra att se, andra hur uppenbara som helst.

Vad hade hänt med hans alltid så stolta, kraftfulla hållning? Och var han inte något blek? Stod inte allt rätt till med honom? Mådde han inte bra? Var han sjuk? Han såg så oerhört trött ut, nästan som om hon kunde sträcka ut en hand och fysiskt ta på den, och det var en utmattning som verkade betydligt äldre än den bieffekt som skapades av att resa i överljusfart. Hennes oro växte men hon blev ändå lugnad något av den glädje han visade av att se henne och som bröt igenom all den trötthet som vilade över honom som en

osynlig slöja. Med tanke på hur abruptt allting hade slutat senast de såg varandra hade Aurora börjat tvivla, mot hennes bättre vetande.

- "Och vi tog aldrig riktigt farväl," påminde hon honom. - "Du gav dig ju av så hastigt så jag hann aldrig säga dig någonting."

Cogo sänkte skamset blicken till marken. Då var det så som han så länge hade fruktat, han hade gjort fel i att bara sticka så där utan att ge henne ett ordentligt avsked. Hur kunde han ha varit så urbotat korkad!?

- "Ja, det... Det var så att..."

Vad skulle han säga? Hur skulle han förklara? Anledningen bakom hans allt för hastiga avresa ifrån Great King var ju för att han inte vågade säga henne hur mycket han älskade henne. Tänk om hans känslor skulle förnärma henne? Hade han ens någon rättighet att säga vad han kände för henne så öppet? Det hade känts så mycket enklare att bara smita ifrån alla känslor än att ta tag i dem, att möta dem och via dem också ta konsekvenserna. Att smita hade varit det enda sättet att undvika att bli sårad. Men hans egoism hade sårat henne istället, eller i bästa fall lämnat henne förbryllad. Prinsessan frågade honom inte rakt ut varför han hade gett sig av utan att ta ett ordentligt farväl men det var öppenbart att hon fortfarande undrade. Cogo darrade och inga vettiga ord ville komma fram ur huvudet på honom. Vad skulle han svara henne?

Aurora stannade precis framför honom. Hans blick var fortfarande sänkt. Han var nervös, mycket nervös, och han kämpade med att finna ord. Men det hade han ingen anledning att göra. Cogo hade ingen anledning att vara ängslig över det som en gång varit. Hon krävde ingen förklaring.

- "Det spelar ingen roll nu, Cogo," sa hon milt. - "Du är här och det är det enda som spelar någon roll."

Försiktigt tog hon hans händer och kramade dem vänligt. Förvånad stirrade Cogo på henne, ändå visste han att han inte borde vara förvånad. Prinsessans godhet var hennes starkaste karaktärsdrag. Åter igen gjorde sig orsaken till varför han älskade denna flicka så mycket påmind.

- "Istället för farväl så välkomnar jag dig tillbaka," sa hon. Cogo drog en djup lättnadens suck. Bara hennes mjuka grepp om hans händer sa honom allt han behövde veta. Hennes mjuka röst var som den ljuvaste melodi. Hon var inte besviken på honom.

- "Tack, Prinsessan."

Det gladdde henne att se lättnaden överta honom. Aurora ville att hennes vän skulle vara glad. Det hade funnits tillräckligt med spänningar mellan dem i det förflutna och det fanns ingen anledning att dra upp gamla problem. Hon ville hellre påminnas om allt det goda och positiva de delade. Och det var en hel del.

- "Kom med ombord och vila ut en stund," föreslog hon. - "Du måste vara både trött och hungrig efter resan."

Det var en underdrift. Vila var mycket välkommet men framför allt var Cogo utsvulten, för att inte tala om nästan uttorkad. Men framför allt gladdde det honom att åter få stiga ombord på Queen Cosmos. Hon hade varit hans hem för en sådan lång tid och under den viktigaste tiden i hans liv. Han hade verkligen saknat detta magnifika skepp. Starka

känslor och minnen översköljde honom när han följde tätt efter Prinsessan in i det stora skeppet.

Tiden verkade bokstavligen ha stått stilla, allt var sig likt. Cogo hade tillbringat så mycket tid ombord på det här skeppet och de hade varit med om så mycket så han skulle säkert kunna blunda och ändå hitta rätt vart som helst ombord utan att gå vilse eller ens krocka med något. Att vara tillbaka här, och i Prinsessan Auroras sällskap, var en oerhört stark känsla och den verkade ge honom ny och behövlig energi. Han hörde hemma här och han kände sig välkommen tillbaka. Det var en ära att få vara tillbaka.

Men däremot var det ändå något som kändes underligt. Något stämde inte. Det var inte Cosmos självt, det var något i den nuvarande stunden. Det var så tyst. Förutom stegen ifrån honom själv och Prinsessan när de gick genom en av Cosmos många korridorer och det ständiga bakgrundsljudet ifrån motorerna och alla maskiner så var det annars helt knäpp tyst. Inga röster hördes. Inga ljud alls som avslöjade resten av besättningen. Än mindre syntes det minsta spår ifrån någon annan än de själva. Och denna tysthet var mer än tillräckligt för Cogos instinkter att reagera. Han hoppades att han hade fel men allt pekade på att han inte hade det.

- "Är det bara ni här?" frågade han Prinsessan.

Hon slängde honom en snabb blick.

- "Ja. Jag tog mig hit på egen hand."

Cogo flämtade till. Hade han hört henne rätt!?

- "Men Prinsessa, är det inte lite riskabelt att lämna Great King utan något sällskap eller beskydd?"

Aurora suckade. Hon visste att Cogo skulle reagera så här och det var inte obefogat. Men hon önskade att han skulle slappna av. Det fanns ingen fara hängande över henne.

- "Sedan vi återställde galaxenergin har faktiskt hotet mot mitt liv minskat," svarade hon med en gnutta ironi. Hennes oskyldiga skämt verkade dock inte ha någon effekt på honom, Cogo stirrade fortfarande oroligt på henne med sina stora, mörkblå ögon. Och vad Aurora fann i hans blick var inte bara oro utan också misstänksamhet. Hans alltid så intensiva misstänksamhet fick henne att känna sig illa till mods, speciellt nu när han riktade den mot henne.

- "Snälla, titta inte på mig så där," bad hon. - "Min resa hit var inte helt och hållet spontan. Jag kollade upp den här planeten innan jag bestämde mig för att komma hit, det är inte mer osäkert här än vad det är på Great King. Och jag lämnade aldrig Cosmos trygghet förrän jag visste att du höll på att landa, innan dess höll jag mig här inne hela tiden."

- "Det var ändå en onödig risk, Prinsessa."

Onödig kallade han den. Men det var inte alls så hon såg på saken. Risken var snarare nödvändig. Hon skulle få honom att förstå det, förhoppningsvis. Cogo var mycket skärpt för sin unga ålder och han hade redan mer erfarenheter än de flesta, men hans principer och cynism kunde förblinda honom ibland. Det var en av anledningarna till varför Aurora hade bett honom att möta henne här, inte på Great King utan på denna neutrala värld, så att han förhoppningsvis skulle förstå.

- "Jag förstår att du oroar dig av gammal vana, Cogo, men det behövs inte."

- "Vanor är ibland svåra att bryta," svarade han. Det var svårt att dölja förvåningen. Det var inte likt henne att vara så oförsiktig. Det var sant att hotbilden mot henne sannerligen var mindre sedan galaxenergin var återställd men Cogo visste att det var ingen garanti. Det hade ju inte hindrat Satan Golga ifrån att utöva sin terror. Och det visste Aurora lika väl som han. Universum var ingen lekstuga! Nya fiender kunde alltid dyka upp när som helst, sedan tidernas begynnelse hade historien inte visat något annat. Han hoppades verkligen inte att Prinsessan hade invaggat sig själv i någon falsk trygghet. Hon hade alltid varit naiv men inte så här mycket.

Dessutom skulle han ändå aldrig sluta oroa sig för henne. Han älskade henne alldeles för mycket för att inte göra det. Som sagt, gamla vanor var mycket svåra att bryta.

De kom slutligen fram till kabyssen och Prinsessan gick raka vägen fram till matautomaten för att ge Cogo lite vatten att dricka. Hon kände en viss tveksamhet medan hon höll upp hans glas men det var lika bra att säga honom som det var.

- "Saken är den att ingen, förutom du, vet att jag är här."

Cogo häpnade.

- "Va? Varför inte?"

- "Det är inte så farligt som det låter," försökte Prinsessan försäkra honom om och räckte honom glaset med vatten. - "Jag meddelade mina rådgivare att jag kommer att vara borta i ett par dagar men inte vart jag skulle. Jag ville garantera att avskildheten här skulle bli fullständig."

Cogo tog emot glaset men han drack inte ur det. Att släcka törsten var inte hans första tanke just nu.

- "Men är det här verkligen så klokt, Prinsessa?" kände han sig tvungen att fråga.

- "Kanske inte," erkände Aurora och sänkte blicken något, som om hon visste att hon gjorde fel men kände sig ändå tvungen att göra det i alla fall. - "Men jag ville komma bort ifrån allt ansvar för bara ett ögonblick. Jag vill ha en stund för mig själv. Det var därför jag bad dig möta mig här istället."

- "Men om ni vill vara ensam..."

Cogos antydan verkade nästan skrämna henne.

- "Inte så ensam!" insisterade Aurora och verkade nästan desperat i tonen. Han fick inte gå! Inte nu när han äntligen hade anlänt! Hon lugnade dock snabbt ner sig lika fort igen.

- "Om jag ska vara helt ärlig, Cogo, så har jag saknat dig. Och jag är verkligen mycket glad för att se dig igen."

Hennes ord verkade vidröra självaste själen på honom, ännu mer hans hjärta. Cogo hade bara drömt om att någonsin får höra henne säga en sådan sak till honom. Nu gjorde han det och han såg ärligheten i hennes vackra ögon.

Var detta ett bra tillfälle att vara ärlig mot henne? Skulle han ta tillfället i akt och följa Professor Dodges råd här och nu? Eller skulle han ta det långsamt och berätta det steg för steg? Skulle han berätta hur otroligt mycket han hade saknat henne också och hur oerhört glad han var över att få återse henne igen?

Innan Cogo hann bestämma sig fortsatte Prinsessan att tala. Ögonblicket passerade förbi.

- "Jag kommer att bege mig tillbaka till Great King redan i morgon kväll. Vill du göra mig sällskap tills dess?"

Ett lekfullt leende uppenbarade sig i hans ansikte och Cogo tog äntligen sin första klunk av vattnet i hans hand. Det smakade himmelskt gott och han tömde snabbt glaset.

- "Självklart, Prinsessa," svarade han och vågade gå så långt som att t.o.m. blinka smålistigt åt henne som ett tecken på att han började stötta hennes beslut och också uppskatta hennes ovanliga, odisciplinerade handling. - "Det känns fortfarande inte bra att ni tog er hit på egen hand utan sällskap men nu är det ju redan gjort. Om ni vill skolka lite från era plikter ska inte jag hindra er."

Aurora kände sig lättad. Otroligt att hon kände sig lättad av att han uppmuntrade henne att ignorera sina plikter för en stund men det var lättad hon kände sig och ingenting annat. Men att Cogo skulle uppskatta och t.o.m. uppmuntra henne till att göra något som bröt lite försiktigt mot hennes åtaganden som Drottning av galaxen var egentligen inte alls förvånande. Han tyckte inte om hennes oförsiktighet att ta sig hit ensam men samtidigt kunde han inte låta bli att gilla den lilla dos av revolt som hon visade genom att vara tänja på reglerna bara lite. Detta visade en tuffare och vildare sida av henne som han inte hade sett särskilt ofta och det verkade uppenbart att han ville se mer. Även om Cogo hade blivit en ansvarsfull man numera så betydde inte det att hans upproriska ungdom var helt borta. Att tänja lite försiktigt på reglerna såg han som ytterligare ett sätt att ha roligt och finna ny spänning. Att hon, av alla människor, kom med ett sådant förslag på eget bevåg satte verkligen fart på hans lekfulla natur, det såg Aurora tydligt i Cogos blick just nu. Och det verkade som den blekhet hon hade sett hos honom tidigare började försvinna. Han såg redan piggare ut.

- "Men jag skulle vilja kontakta Jorden och meddela Doktor Kitty om att ni mår bra," påpekade Cogo dock. Det hade varit omöjligt förr, men för bara ungefär fem veckor sedan hade han fått installerat en helt ny sändare ombord på Starcrow. Nu var det möjligt för honom att ända härifrån eller vart som helst i galaxen kunna få kontakt med Jorden istället för att åka hela vägen tillbaka. Kommunikationen gick nu i båda riktningarna och Cogo gladdes åt att pendlandets dagar förhoppningsvis var förbi. Den sändare han nu hade i sin ägo skulle de ha haft tillgång till redan ifrån början, det hade sparat dem mycket tid och vanda. Lyckligtvis hade det ju gått bra ändå men det var något som han var glad åt att han inte skulle behöva uppleva mer.

Till hans stora förvåning så verkade inte Prinsessan dela hans öppenbart logiska förslag.

- "Det behövs inte," förklarade hon. - "Kitty och jag talades vid för ett par dagar sedan."

Cogos instinkter slog genast larm igen. Denna ovilja ifrån Auroras sida var det minsta han hade räknat med. Men det kanske berodde på att han visste mer om saken än hon.

Om hon hade rest hit ensam kanske hon inte kände till att kommunikationen var bruten.

- "Det kan hända. Men sedan dess har..."

- "Snälla Cogo..." avbröt hon och tittade på honom med den mest otroligt bedjande blick. Ju mer hon tittade på honom på det där viset desto mer verkade hans hjärta smälta. Men det förklarade fortfarande inte varför hon miststyckte i hans önskan att kontakta Jorden. Vad var det för fel med att lugna Doktor Kitty?

- "Jag vill inte att något ska störa fram till i morgon kväll," förklarade Aurora. - "Kitty skulle bara bli orolig om hon fick veta att jag har smitit iväg hit på egen hand och det finns ingen anledning att oroa henne. Och nu när du är här så finns ännu mindre anledning att oroa sig."

Hon tog ett steg närmare honom. Hon stod så nära honom nu så att Cogo med lätthet kunde uppfånga doften av henne och känna hennes andetag träffa hans ansikte. Hennes närhet gjorde honom nästan yr. Instinkten att lägga armen om henne for genom hans tankar men lika snabbt ignorerade han den. Detta var inte rätt tidpunkt.

- "Kan du vänta med meddelandet tills jag reser tillbaka?" bad hon. - "Det handlar om bara en dag."

- "Men..."

Det fanns logik i hennes synvinkel men ändå inte tillräckligt starka själ att inte kontakta Jorden. Och Cogo var tvungen att erkänna att hennes bedjan gjorde honom djupt förvånad. Det var inte likt henne. Men han kunde inte motstå hennes bedjande blick. Tryckte hon sig så här nära med vilje? Visste hon om hur svag han var för henne? Nej, hur skulle hon kunna veta det? Dessutom var Aurora en oskuldsfull flicka, hon skulle aldrig utnyttja sin kvinnlighet till att få honom eller någon annan dit hon ville. Aurora var omedveten om alla de känslor hon väckte hos män. Hennes plötsliga närhet just nu måste bero på deras vänskap, inget annat. Hon litade på honom och kände sig trygg i hans sällskap och hennes bedjan var emellan vänner. Hur kunde han vägra henne? Dessutom, varför oroa Doktor Kitty i onödan? Prinsessan hade en poäng där. Cogo gav med sig med en lättare suck.

- "Ja. Som ni vill, Prinsessa."

Aurora log varmt och tacksamt mot honom, det där underbara leendet som han älskade så mycket.

- "Tack," sa hon. - "Det betyder mycket för mig."